

Když zařve kormorán

Anna Šochová

Držela se sotva za špičky prstů. Nohama se tu a tam zachytila, ale zase sklouzla. Tohle moc dlouho nevydržím, doprdele!

Rozhodně neměla v úmyslu povolit a sjet dolů, i když věděla, že jde jen o pár metrů. Nebyl by to strmý pád, klouzala by, ale něco by si polámat mohla. Kdyby měla štěstí. Což mohla vyčerpat už jen tím, že se chytla jednoho trsu trávy, potom druhou rukou kmínku nějaké břízy a znovu kusu trávy. Než se stromek pod Ludmilinou váhou vyškubnul, už se zapřela nohama.

To nemohl nikdo čekat, že Ludmila místo letu zvládne zachycení v porostu. Zatím nikdo nezkoumal, kam dopadla. Což je skvělá zpráva. Ovšem, nabila si trochu hubu, natloukla kolena a tak, ale všechno dobrý, pokud neleží rozpláclá dole. Tušila, že právě pod ní trčí tyčka plotu u trati. Kdyby se na ni náhodou čirou nenapíchla, skončila by na kolejích a pod vlakem. Právě pod tím, co tudy každou chvíli pojede, cifaxalelujá!

I kdyby dolů přece jen nějak slítlá „včas“, neodplazí se z kolejí. Vlak to neubrzdí, přijede ze zatáčky... Musí to zvládnout! Nesmí se pustit, co kdyby ji to někde nadhodilo a... Vydržet a sklouznout, teprve až vlak projede. Nějak řízeně, pomaličku, takže se hlavně modlit a doufat. Odřít si hubu ještě víc, ale přežít, o to jde.

Byla už utahaná jako pes, tělo žalovalo, že je potlučené, navíc si chvílemi si tiše nadávala. Jenže to asi jinak nešlo. Dopadlo by to stejně, za hodinu, zítra nebo včera. Řeší klasický problém člověka, co tuší, která bije.

Chudák Inge. To, co právě prožívá, Lídu fakt dostalo. Jednak obrazně, jednak sem do průseru. Holka na všechny „pravdy“ nejspíš zírá jako vyoraná myš! Ta její máma pitomá se starala jen o to, jak ona sama může před lidmi vypadat a jak jí je něco nepříjemné. To ona, Štamprle,

prý děsně trpí a bojí se. Jasně je chudinka, ale zmatenou holku nechá lítat po lese a blbnout. Koza sánská!

A hele, tady to vypadá na krapet stabilní místo! Přehmátla a osahávala špičkou pravé nohy skálu kousek vedle. A co levá? Nepolepšila by si taky? Bylo by to fajn. Ale prdlajz, kamení povolilo! Možná vejš? To by možná, ještě kousek... Šlo to, hurá! Na chvílku, ale dobrý. Přetáhnout se na tu stranu nemá smysl. Jenom si odpočine, víc z toho nekouká. Na ten výběžek s břízkou se nedostane. Do háje zelenýho! To jsi mě musela shodit tak blbě, Štamprle jedna pitomá?!

Zase přehmátla a dovolila si snít o vyšplhání nahoru. To už by bylo jiný kafe. Pchá, kafe, to si dneska dala úžasný! Posadit vytřeštěnou ženskou ke kafi a dělat ze sebe vrbu zrovínka Štamprli! Dalo se něco předvídat? Těžko. Přišla ubrečená, že jí holka hystericky lítá po lese a že za to jako může právě ona, Ludmila. No jasně, vždyť jí před lety řekla...

Kravka jedna, tohle vyčítat?! Řekla jí to tak Ludmila opravdu? Vždycky byla hodně opatrná. Nebo si spíš Ivana Štamprle narvala do té své palice, čemu chce věřit? Nepochybně. Házet vinu na Ludmilu je výhodnější. Lidstvo fakt jednou dojede na přemíru blbů! Stejně nemá co kecat o vině. Je to už dvacet roků a něco, proboha.

Ludmila unaveně vzdychla. Hlavu měla ze všeho jako pátrací balón. Položila tvář na kus rovnějšího kamene, příjemně chladil. Musela ovšem najít míň podrápané místečko. Když se celá připleskla víc ke skále, měla pocit, že líp rozložila váhu a nenamáhá tolik ani špičky nohou ani prsty.

Nojo, to tehdy byla věc! Štamprle přiběhla takhle ve středu odpoledne, že spolu nutně musejí mluvit, že si neví rady. Dobrá přepadovka. Jako by zrovna teď Lída zase vykuleně zírala na Ivaninu flekatou tvář a říkala si, proč má být po letech ticha najednou poctěná jejími důvěrnostmi.

Koukala Štampri na pusu. Jak ze sebe chrčila, co potřebuje, jak se hýbaly zmalované rty, odhalovaly truchlivě čerstvou díru mezi špičáky. Což o to, ona měla Ivana už dřív pár mezer mezi zuby, ale tohle jí měl udělat Michálek před nějakými třemi týdny, když jí nabídl odvoz domů. A o to teď taky šlo.

Odvoz prý nechtěl Michálek zadarmo, navíc přitom byli oba nalití jako vždycky. Takže se dal čekat jediný výsledek. Ano, samozřejmě zastavil nad Smrčinami a údajně se hned po Štampri sápal. Opravdu nic nečekaného, on byl rychle nadrženejjak obecní kozel. Po chlastu se s tím náčiním sotva nasoukal za volant. Když byla Štampri pod vlivem, myslelo jí to ještě míň, než většinou. Což jsou velice nízké hodnoty. Normálně by totiž ani Štampri k nalitému Michálkovi nevlezla. Rozhodně se tím v posledních dnech zapřísahala každému, koho potkala.

Na druhé straně je nutné uznat, že jí to přece jen myslelo jakžtakž obstojně, když po nějakém tom přiškrcení a pár fackách znovu nažhavila zbylé drátky mezi ušima. Dvě nebo tři šedé buňky mozkové zkrátka vypluly nad líh a zavelely k činu.

Holka se tehdy dokázala obejdovi vysmeknout, dokonce opustit auto a kousek utéct. Jenže Michálek vyběhl z auta taky. Ono se vědělo, že je hajzl surová, tudíž logicky vyplynulo, že za to Štampri málem umlátí. Možná i kvůli penězům, co mu dlužila. Štampri se tím nechlubila, ale Ludmila měla dost jasné povědomí, že pro něj občas šlapala. Teď se ovšem během svěřování o penězích moc nešířila. Byly tu důležitější detaily.

Jak tak byla Štampri zrychtovaná, údajně si z dalšího dění moc nepamatovala. Vždycky ale tvrdila, že znásilněná nebyla, to ne. Že tomu

hajzlovi ani po zlém nedala. Asi se tím pádem cítila hrdinsky či co. Tak onu noc vylíčila i Ludmile před dvaceti lety. Včetně detailů, které cudně zamlčela policii a všem v hospodě.

Nejdřív tedy obecně známé skutečnosti: Jak Ivana dostávala pěstí do zubů a hlavy, jak byla zkopaná do kuličky, začalo se něco dít. Spustil se šílený rachot, něco v tom lese děsně řvalo. Hučelo, ječelo a tak. Do toho ten blbej Michálek taky řval, potom Ivanu odkopnul mezi šutry, tam co je taková ta strž se skládkou, a šel po tom vřeštění. Povykoval, že si na něj nikdo nepřijde nebo tak něco. Potom snad zešílel, možná se s někým rval, rány to byly šílený. Vždyť se i mech pod Štamprlí rozklepal! Na nic nečekala, taky se bála. Po čtyřech se snažila zmizet k silnici. Až sem to od ní znala celá vesnice a přilehlá městečka.

Jenže Štamprle Ivana potřebovala někomu vyložit pravdu o zbylém dění, kterou si zatím nechala pro sebe. Ne, že by se jí tehdy stejně jako dnes Ludmila divila. Spíš ji během dramatického líčení opětovně překvapoval Štamprlin lihuprostý dech. Bylo jasné, že došlo k nějakému zásadnímu zvratu jejího postoje k alkoholové výživě – a jediné Ludmila už mohla tušit, proč. Jak ale Štamprle vytipovala právě ji?!

Dokonce i teď, když se sotva držela na kouscích skály, měla před sebou Ludmila vyvalené oči Ivany Štamprle Holáskové. Tvář, zrcadlící opakování neuvěřitelného dění. A také úlevu, když na dávnou kamarádku chrlila - nebo přesněji blila – svou podivuhodnou pravdu. To byla situace! Nezvykle střízlivá šlápota, vychrtlá troska s dírami mezi zuby, která drmolila jedno přes druhé, celá žhavá ze sebe vysypat veškeré utajené podrobnosti a dostat rozhřešení.

Ludmila si v tu chvíli nebyla jistá, co se po ní vlastně chce. Nebylo jí to dost dobře jasné ani dneska po letech, dokonce ani chvíli poté, co s ní bylo mrsknuto přes kraj srázu. Z dálky dvaceti roků sem vítr zavál

pozapomenuté, přišišlavané drmolení. Zpověď byla senzacechtivá jako z béčkového filmu.

„A von ti to byl chlápek, děsně velikej a silnej. Já ti umírala strachy! Jak mi sáhnul na zadek, myslela sem, že se poto... Takovej by mě roztrhnul jako žížalu. No, to vlastně ne,“ naznačila tehdy zamyšlení, „Do žížaly se nikdo nedostane, že jo.“

Tato logická dedukce měla i po letech svoje kouzlo. Ludmila se uchichtla a stálo ji to udrolený kámen pod levou špičkou. Naštěstí noha sjela jen o pár čísel a narazila na něco většího. Snad ji to líp udrží, zadoufala opatrně. Zatoužila, aby si už konečně, krucinál, ten jeden dotyčný konkrétní všiml kousků slaniny, které stačila roztrousit po pařízkách a kamení. A taktéž by si mohl vzpomenout na pravidlo, že se člověku s chlebem v kapse neubližuje.

Moment, to přehnala. Lída okamžitě uznala, že zrovna s chlebem se sekla. To by brečela na špatném hrobě, chleba jí pomoci nemohl. Ludmile totiž neublížil ten, co se držívá prastarých pravidel, nýbrž jedna jistá, zcela lidská kráva nebeská. Ivana. Znovu sem z hloubi času táhnul její polonaříkavý, naléhavý hlásek:

„Pořádně sem na něj neviděla, víš? Byla taky tma, že jo, byl vzadu za mnou a tak. A radši sem zavřela voči, na velkýho se musíš soustředit, žejo. Řeknu ti teda, smrdělo tam všechno jako od prašivek a hnití a já už měla mech i v hubě.“

Proč zapírat, že to tehdy Ludmile vyrazilo dech. Jasně, strach ho umí vybudit, ale vlézt zrovna na Štampri?! Možná ten odér chlastu působí nějak oblbujícně, destruktivně. Ihned si přitom uvědomila, že je vlastně obyčejná ženská a musí se pídít po detailech.

„Počkej, Ivano, jakej chlap?“

„No ten, co domlátil hajzla Michálka, přece. Já fakt zdrhala, po čtyřech, jak sem říkala – ale byl tam strom, praštila sem se do hlavy a chyt' si mě, no.“

„Takže tě přece někdo znásilnil? Prevít jeden!“

„No né, teda jako jó, ale bylo to divný... Vlastně se nedalo utýct, tak možná. Nojo, znásilnil.“

To slovo si vychutnávala, jako kdyby pojem znásilnění šlapku přenášel mezi jiné ženy. Což bylo zvláštní, když holky mají tohle riziko povolání dost časté.

Potom se Štamprle opatrně rozhlédla, udělala PŠŠŠT a poposedla si na lavici k Ludmile tak blízko, že by jí byl odér z chlastu milejší. Smrad z dřer po zubech nebo z trosek ostatních vážně stál za to. Třebaže tehdy seděly pod pergolou za barákem, tedy na čerstvém povětří, k dechání to nebylo.

Lídě se z Ivanina doznání dělalo šoufl na několik způsobů. Ano, trochu pomohl malý Honzík. Znovu si hrál na les. Natahal si k písku klacíky a zřetelně budoval ten kousek u křižovatky, kde to měl nejradši. Tentokrát Ludmila opravdu nechtěla, aby si obklopený větvíčkami dřepnul doprostřed a zkoušel to svoje broukání.

„Nech kluka hrát, Liduš, já ti to fakt musím říct!“

Nebylo vyhnutí. Ludmila se podívala na Štamprli a tak trochu ji politovala, jak najednou zplihla a zvadla. Vypadala hůř, než většinou. Co s ní ten chlast a chlapi udělali, to fakt vypadalo hodně šíleně. Vlastně i čítankově. Kdysi přitom byla docela hezká, navíc vymýšlela skvělé ptákoviny. Na základce měly partu proslulých vejtržnic. Jenže čas oponou trhnul. Zbyly jen ony dvě. Štamprle schlíple doznala:

„Ono to nebyl asi chlap, víš? Ale udělal mi to. A jak!“

Po posledním slově nečekaně vzdychla. Protáhle, snad i zasněně. Ještě tohle scházelo! Ludmila tušila, že celá záležitost nebude jednoduchá.

Vydechla:

„Tak tomu nerozumím.“

„Ono se to – von - udělal, protože jsem se šíleně bála, víš? Určitě. Já ti přitom byla uvnitř úplně jak zmrzlá a taky to nakonec spíš pálilo a bolelo. Ale tak – tak zvláště, že se ten strach nakonec udělal moc hezkej. Já ti pak byla hotová jako nikdy!“

Ludmila byla tehdy na panáka. Něco jiného je tušit a něco strašlivou získat jistotu, jak praví klasik. Jenže Ivana se očima pověsila na její tvář. Musela být ta rozumná. A normálně uvažující.

„Hezkej nebo ne, tohle by měli policajti vědět, Ivano.“

„Jo a šoupnou mě do Dobřan, né?! Lído, si natvrdlá? Ti říkam přeci, bylo to ten – STRA- ŠI- DLO!“

Vydechla a zaklonila se, opřela o lavičku úplně vyčerpaná. Přitom bedlivě sledovala, co na to Ludmila řekne. Ta si dala na čas, dost marně hledala vhodná slova. Honzík vstal z písku a donesl Ivaně větvičku. Zamyšleně jí zíral na břicho, užuž natahoval ručku. Ve třech letech byl hodně nevyzpytatelný. Ludmila synka poslala domů napít.

„Tak jo. Uznávám, jsou věci, co nemůžeš normálně nikomu povídat. Jestli z toho nic nechceš dělat, tak to nech být. Michálka už strčili do krematoria, tebe zachránil Rolf, prej se o tebe hezky stará...“

„Stará a to je právě ten průser!“

Ludmila už vůbec nic nechápala. Štamprle musela vysvětlit, proč. Chodila okolo horké kaše, vykrucovala se, Ludmila mlčela. Hlavu měla jako vymetenou, netušila, která další ještě bije. Byla to jenom otázka času, Štamprle potřebovala úplné svěřovací vyprázdnění.

„Jsem to... V jináci!“

Ludmile se konečně rozbřesklo. Štamprle se probíjela životem bez zájmu, užívala dne a nehleděla na budoucnost. Kdyby mohla mít děti, bylo by to jiné, právě ona po nich tolik toužila! Léčila se už před pubertou a v patnácti jí to řekli. Ne, že by jí to v tom věku vadilo, mohla si užívat, zatímco ostatní holky měly každý měsíc nervy zda bude - nebude. Jenže když se všechny holky postupně povdávaly a taky Ludmila už měla děcko, třebaže bez chlapa, začalo být Ivaně Holáskové víc a víc teskno. Byla mezi chlapy oblíbená, nalívali jí a platili chlast, i když cudně říkala, že teda jen jednu štamprli. Časem si přivydělávala, někdy pod „ochranou“, občas Michálkovou. Turci na ni jeden čas doslova stáli frontu. Mohla mít prý i stálého kunčafta, dokonce domácnost, ale z toho sešlo, Michálek mu domluvil. Takže teď jako na potvoru, ať se v lese stalo cokoliv, právě v tuhle chvíli vyhrábla Ivana někde kousek životaschopného vaječníku nebo co. Zázrak se jí stal, jednoznačně.

„Rolf to ví?“

„Co jako? Nejsem blázen, abych mu říkala o strašidlu, né?“

Co se asi tak dá chtít po vypitý Štamprli? Myšlení určitě ne, ani za střízliva.

„Že se stal zázrak, holka, to je důležitý!“

„Jo, zázrak... Von myslí, že je to jeho. Von je ti tak hodnej, copak mu můžu lhát?“

Tak ne, blbá ne, jenom nečekaně poctivá. Ludmila začala zkoumat půdu.

„A mohlo by to být jeho? Kolik dělá rozdíl mezi – ehm, tou nocí a tím, jak byl zrovínka Rolf poprvý hodnej?“

Štamprle vzdychla.

„Dva dny. Jenže když von je mezi nima takovej rozdíl... To přece poznáš, když je to úplně, naprosto extrovní, né?! Nebo ne?“

Jistěže ano! Ludmila se v duchu ušklíbala nad pochybovačným otazníkem v očích zkušené štetky. Nikdy nikomu nevěšela na nos své sexuální potřeby a jejich uspokojování. Tenhle rozdíl je sakra znát, proto si nikoho nepouštěla do baráku.

Ludmila se dál tiskla na chladivou skálu a připomínala si, jak tehdy tu zblblou Štamprli objala a vysvětlovala, že zázraky se mají užít a ne oplácávat pochybnostmi. Cha! Větší kravinu tehdy vymyslet nemohla. A že Rolf není tak pitomý, aby neznal riziko, když je kompletně hodnej. Páni, to tehdy trousila moudra! Jako by se právě slyšela.

Vzdychla si a noha zase málem ujela. Byla zpátky v problému přežití. Musela se soustředit na oporu, ale hned poté se další zážitky se Štamprlí vynořovaly z hlubin času a nic s tím nesvedla. Ano, ovšem, nakonec měla pravdu. Rolf byl sice ženatý, ale děti neměl. Staral se o Ivanu Holáskovou nadšeně a vzorně celou dobu, co bobtnala. Nechal jí spravit zuby, vozil po doktorech. Když se malá Inge narodila, neobešlo se to bez komplikací, Ivana potřebovala dost ležet. V tu ránu se objevila Rolfova manželka a dobře se spolu dohodly. Nejspíš už to měla s Rolfem vymyšlené. Ivana Holásková začala žít napůl v Hofu a napůl tady, holka vyrostla v Německu jako jejich.

Roky utekly, Inge vyrostla, už má devatenáct a něco. Dokonce studuje. A co se nestalo? Štamprle zase dneska přilítla s očima navrch hlavy jako tenkrát. Že to nemohla vydržet, že prostě musela holce povědět o jejím původu. Když měl Rolf se ženou před týdnem pohřeb, aby holka tolik nebrečela kvůli cizím. Musí přece znát pravdu, to dá rozum, né?

Zabít, to měla Lída udělat! Nána pitomá to je. To že dá rozum? Spiš debilita! Následkem toho teď Lída visí na skále a modlí se, aby vydržela, než vlak zahouká. Třeba si jí někdo všimne a přijde na pomoc. Nebo se konečně začnou dít věci. Takové zvláštní, o kterých už dneska nemůže s nikým zkoušet mluvit. Jinak holt Dobřany.

Do prkýnka dubovýho, to se doma nemohl objevit aspoň Honza?! Nelítala by po lese s prdlou Štamprlí a nehledaly by zmoklou holku, co zřejmě dost správně identifikovala pokrevního tatku. Ona přece doma v Hofu mohla snadno sehnat místní pověsti - a jestli Štamprle při tom debilním přiznání nevynechala detaily?!

Ludmila se tudíž ani za mák nedivila průseru, ve kterém se ocitla. Od prvního dne přece mohla vědět, že je to celé na levačku. Mohla ale udělat cokoli jinak? Štamprle prdlajz tušila, jak moc se trefila s těmi svými důvěrnostmi. Že by se právě její dávná kámoška Lída fakt mohla cítit jakoby zodpovědná. Nebo zkušenější. Případně jaksi vědounější. Spřízněná. Tím pádem Ivaně na všechno skočila. Krucinál!

Štamprle ji sem schválně vylákala, možná ve spolupráci s dcerunkou, to je jisté. Hm, Ta holka pravděpodobně přece jen blbla, jisté stopy po lese byly. Možná se holka děsila, že někdo další ví, začala hysterčín a Štamprle potom improvizovala. Přilítla totiž vykulená docela opravdově.

A proč asi? Protože Ludmila by podle rozumků těch dvou slípek mohla někdy promluvit.

Nebo holce dopovědět? Odhalit, čím její náhradní Mutti byla? To by ale vypadalo víc na samotnou Ivanu. Něco jako spojit příjemné s užitečným. Holce šly po stopách, její Inge v lese cítit byla. Jenže Nijak blízko. Ludmila dobře ví, že jistá pravidla bývají zapsána už v genech.

Člověku docházejí věci se zpožděním. Lídu dodatečně napadlo, že se neměla nechat zblbnout hned, ale vyrazit do lesa mnohem později, k večeru. To by měl chleba v kapse i ten špek na pařezech větší šanci na uplatnění. Jenže ona z Ivany zblbla a musela hned! Teď tu visí jako trouba a nemůže se pořádně hnout.

Samozřejmě, že se o Inge nebála, ta by se kvůli původu nesebevraždila, v lese tuplem ne. Jenže nic z toho, co by Lída tam doma mohla hysterické Štampri říct, by neobhájila. No, stalo se. Ivana lítala po lese, halekala, prosila, křičela – a potom se zákeřně připlížila - a šup! Zmizni ze života!

Bůhvíproč si při téhle vzpomínce Ludmila vzpomněla na Monty Pythony. Přesněji na scénu s ukřižováním Briana, kde si všichni vesele zpívají. Přesně taková chvíle nastala. Jak jen ta melodie byla? Jau! Zase jí povolila skála pod nohou. Sakra! Kdo jednou zjistí, co se tu doopravdy stalo?! Ludmila neslítla ze srázu náhodou, po leknutí z neumělého zahejkání, nýbrž poté, co do ní Ivanina pracka strčila. To ani Honza nerozlouskne, i když taky dávno ví, že život není nudlová polívka. Jo, to umí naštvat, představa, že by ji Ivana ještě mohla jakoby oplakávat. A Honza uvěřit „kamarádce“.

„Vona se tam drží!“

Takže v tom přece jenom jely obě?! Jenže právě v tu chvíli Štamprle udělala osudnou chybu. Jestli se mladá držela stranou a byla zticha, možná věděla, proč. Jenže Štamprle ne. Zkusila dělat skřeky, které měly být strašidelné. Blbka. Co ji to napadlo? Chce tím zahlazovat stopy? Hejkání Lídu celé roky víceméně nechává v klidu. Jenom ji, zato z vyvádění Ivany se už po lese ježí i jehličí.

Jo, holka, to jsem zvědavá, co teď z toho bude. Starého by už to mohlo probudit, i když je na něj dost brzo. Protože tohle se některým zjevům zásadně nedělá. Nemají potom slitování.

Ludmila napjatě čekala, co ještě Ivana zkusí. Dosáhnout by na ni neměla, dlouhý klacek jen tak nesežene, ale živou ji už tady nechat nemůže. Definitivně se prokecla.

Co to zase je?! Vřeštění se proměnilo. A sakra! Přitiskla se znovu ke srázu, jak jen to šlo. Došlo na její slova. Nad Lídou se mlel řev a halekání. Snad křičela nadávky? Nebylo jim porozumět a houbeles platno, Štamprle. Je mi líto... Něco řval člověk, něco... Dva?! Jací? Mručení a jekot, páni, dva jsou. Teď opravdu stydla krev v žilách. To má ale grády!

Ludmila si zároveň oddechla, prsty jí díky tomu zdřevěněly, jako kdyby do té skály vrostly.

Za krkem jí prolítlo cosi velikého, s jekotem ještě hrůzyplnějším, než předtím. Pod Lídou to žuchlo a ještě sténalo. Štamprle. Vážně ona? Až tolik naštvála starýho? Lída začichala. Ovšem, povědomá stuchlivina. Zaplaťpánbu za ty dary!

„Drkotám zubama, jak se bojím,“ sdělila oděru hniječícího dřeva nad sebou. Láskyplně, jak jinak. Po čichu je rozezná bezpečně, starej to není. Ohnula se k ní dvoumetrová břízka a Ludmila přehmátla. Chytla se

i druhou rukou, stromek ji přehoupl na sympatičtější kousek srázu. Tím pádem na lepší výstupek s oporou pro obě nohy. Víc pro ni dotyčný udělat nemohl, protože dole už se skřípením brzdil motorák. Jen ať si ten nebo ti nahoře jdou po svém, lidi je nemusí zahlédnout. Jéžíš, to by teprve bylo řečí!

Do skřípějících brzd pronikly další zvuky, velmi charakteristické. Sakra, to musejí začít někde tady?! Blázni mladí! Ale co, jestli Honzík zjistil, že potkal tu správnou... Zatím se mu do dělání děcek nechtělo, nebyl si jistý, s kým a jestli může. A Inge? Třeba se mladá uklidní, že není tak výjimečná. Dnešek Lída určitě nebude brát osobně, jestli z toho bude... No tak dobrá, bezpodmínečně, i kdyby nebylo. Hm, spíš bude. Jo, tady se vždycky rodily děti s hubou od ucha k uchu a zálibou ve vyřvávání po lesích. Děti...

Po tvářích Ludmile začaly téct slzy. Chlapi, co jí zrovna pomáhali dolů, mysleli, že je to ze šoku, jak s kamarádkou blbě lezly u kraje srázu a ta druhá umřela. Jasně, že jako oplakávala Ivanu, mrchu vražednickou. Hlavně pitomou. Kdyby totiž nebyla blbá, kdyby se trochu rozhlídla po kraji nebo třeba už dřív u krámu pokecala se starými ženskými, třeba i vypitému mozku Štamprle by došlo, co vlastně její oko vídá.

Nahoře mládež končila to svoje. Pod zamračeným nebem se protáhlo závěrečné hejknutí. Kdo ho slyšel, oklepal se jako ratlík. Takže to zacloumalo všemi. Za okny motoráku se někdo pokřižoval.

„Divnej pták, slyšíte?“

„Asi nějakej ten kormorán nebo co, dneska příroda blbne,“ pravil průvodčí. „Policajti už jedou. Ještě, že nám ta druhá ženská nespadla na koleje.“

Ludmilu nacpali do motoráku, zabalili do něčí bundy, průvodčí nalil kafe do termohrnku. Opravdu jí drkotaly zuby. Ono i to hejkalí mrouskání umí mrazivě jezdit po páteři, ať je jedna zvyklá nebo ne. Dnešek byl zkrátka den blbec! Nebo ne?

Znovu někomu odkývala, jak blbě riskovaly. Jojo, uřvaný kormorán je tady uvěřitelnější, než holá skutečnost. Život není přehledný jako nudlová polívka.

Lídu už mnohem víc, než nutné hemžení kolem Ivany zajímalo, jestli se doma od Honzíka na rovinu dozví, že má konečně vážnou známost. To by byla ta nejlepší zpráva, všechno zlé by rázem smazala! Byl by truhlík, nechat Inge běžet, když si tak rychle porozuměli.

Jéžiš, to bude pekelně uřvaný vnouče! A kdyby běhali po lese častěji? Mohli by, však ona by jim prcky moc ráda hlídala a se vším pomáhala. Ludmila podřimovala, spokojeně si snila o brzkém babičkování a ti policisté za chvíli, co se přišli vyptávat, jí byli naprosto ukradení.